

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové, soudce Mgr. Ondřeje Bartoše a soudkyně JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **STAVOKA Kosice, a. s.**, DIČ CZ25275119
sídlem č. p. 130, 503 51 Kosice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno-střed

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2023, č. j. 32817/23/5000-10612-713127,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně podala žalobu, jíž se domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebním výměrům Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále také „správce daně“) ze dne 24. 2. 2023, č. j. 51697/23/2700-31471-607305 a č. j. 251712/23/2700-31471-607305. Těmi správce daně vyměřil žalobkyni odvod za porušení rozpočtové kázně do Státního fondu životního prostředí v celkové výši 431 445 Kč.

2. Předmětem sporu byla otázka, zda v rámci projektu s názvem „STAVOKA KOSICE – Nakládání s BRO“ (biologicky rozložitelným odpadem) porušila žalobkyně rozpočtovou kázeň, když nepostupovala v souladu s § 13 odst. 3 a 8 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“) tím, že neoprávněně rozdělila předmět veřejné zakázky. Předmětem dotyčných veřejných zakázek byl nákup nakladače a nákup kontejnerového nákladního automobilu vč. příslušenství.

II.

Žalobní argumentace

3. Žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Tvrdila, že správce daně (žalovaný) dostatečně neprokázal, že žalobkyně porušila rozpočtovou kázeň z důvodu rozdělení předmětu veřejné zakázky. Žalobní námitky shrnula žalobkyně do tří okruhů: (i) žalobkyně v průběhu daňové kontroly prokázala, že postupovala v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a zároveň pravidly poskytovatele dotace, (ii) správce daně objektivně neprokázal, že došlo k porušení rozpočtové kázně, (iii) správce daně porušil princip legitimního očekávání žalobce. Žalobkyně také namítala nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného o porušení povinností žalobkyně.
4. Žalobkyně popřela, že by nepostupovala v souladu s § 13 odst. 3 a 8 ZVZ, když neoprávněně rozdělila předmět jediné veřejné zakázky do dvou samostatných zakázek takovým způsobem, že u veřejné zakázky na dodávku kolového nakladače došlo ke snížení její předpokládané hodnoty pod finanční limit stanovený v § 12 ZVZ, v důsledku čehož zakázku na dodávku kolového nakladače zadala žalobkyně v mírnějším režimu jako zakázku malého rozsahu mimo režim ZVZ. Uvedeným jednáním mělo dojít k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. j) zákona o rozpočtových pravidlech.
5. Žalobkyně tvrdila, že předměty zakázek tvoří samostatné funkční celky, tudíž zadavatel v procesu zadávání zakázek postupoval zcela v souladu se ZVZ a pravidly poskytovatele dotace. Toto potvrdilo i Ministerstvo životního prostředí, resp. Státní fond životního prostředí jako poskytovatel dotace, respektive Státní fond životního prostředí, který v postupu žalobkyně neshledal žádná pochybení. Správce daně nezohlednil veškeré okolnosti časové realizace zadávacích řízení a aplikoval rozhodnutí UOHS retroaktivně.
6. Žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázala na to, že základním kritériem posouzení, zda jde o jeden nebo více samostatných předmětů zakázky, je jejich vzájemná souvislost. Stejně je posoudit, zda spolu předměty zakázek místně, časově, věcně, funkčně a technologicky souvisejí, přičemž všechny tyto souvislosti musí být naplněny kumulativně. Při stanovování předpokládané hodnoty je pak potřeba vycházet z hodnoty spolu souvisejících plnění, jež mají být předmětem veřejné zakázky. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem správce daně, že je u obou zakázek dána věcná (funkční) souvislost. Žalobkyně zpochybnila závěr žalovaného, že by obě dotyčné zakázky bylo nutné považovat za jediný funkční celek. Obě pořízená zařízení – nakladač a kontejnerový nákladní automobil vč. kontejnerů – mohou být poptána samostatně a jejich činnosti mohou být realizovány i samostatně. Pořízení jen jednoho ze strojů by nezmařilo účel projektu.
7. V úvahu je potřeba v tomto případě brát všechny místní, časové, věcné, funkční a technologické souvislosti předmětů jednotlivých zakázek, jak vyplývá ze správcem daně

citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 23. 4. 2021, č. j. 1 Afs 132/2019–76 (dále také jen „rozsudek NSS z roku 2021“). Správce daně nezohlednil, že se jedná o plnění s odlišným relevantním trhem. Motorová vozidla jsou různá a mají i různé dodavatele a lze je poptávat na různých relevantních trzích.

8. Žalobkyně nerozdělila zakázku za účelem volby právního režimu zadávacího řízení, ale zadávala samostatně dvě zakázky v souladu se ZVZ, jelikož zakázky mají rozdílné věcné a funkční souvislosti.
9. Žalobkyně dodržela postup stanovený v § 13 odst. 3 a odst. 8 ZVZ, když předměty zakázek spočívající v dodávce dopravní techniky a v dodávce manipulační techniky nespojila, ale rozdělila na 2 samostatné zakázky. Při zadávání zakázky na dodávku kolového nakladače nedošlo ke snížení předpokládané hodnoty předmětné veřejné zakázky pod finanční limit stanovený v § 12 odst. 2 ZVZ v rozporu se ZVZ. Předpokládaná hodnota zakázky na dodávku kolového nakladače byla stanovena zcela v souladu se ZVZ, když žalobkyně poptávala dvě věcně a funkčně různá plnění.
10. Žalobkyně se tedy nemohla dopustit porušení povinnosti stanovené v čl. 7 směrnice Ministerstva životního prostředí č. 6/2014, ani podmínek uvedených v části B. bodu 3. písm. a) podmínek a čl. III. Bodu 6. část C. písm. a) smlouvy, a tedy ani porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. j) zákona o rozpočtových pravidlech.
11. Zakázka malého rozsahu na dodávku kolového nakladače byla zadávána ve výběrovém řízení, kde byla zajištěna hospodářská soutěž i konkurenční prostředí mezi dodavateli – žalobkyně oslovila 3 potenciální dodavatele, kdy tito mezi sebou o zakázku soutěžili.
12. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že byla kontrolována poskytovatelem dotace a ten shledal její postup jako zákonný (jinak by nedošlo k realizaci projektu). Žalobkyně tak měla odsouhlasením žádosti o dotaci za potvrzené, že poskytovatel souhlasí s navrhovaným způsobem financování, legitimně očekávala, že její postup je v pořádku. Totéž legitimní očekávání nabyla žalobkyně ve fázi schvalovacího procesu a vyplacení dotace. Korekce ze strany správce daně je zásahem do majetkových práv žalobkyně.
13. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí i platební výměry jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s výrokem a taktéž žalovaný uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu a vyvozuje z nich nesrozumitelné závěry. Žalovaný se nevypořádal s argumentací žalobkyně v předkládaných písemnostech. Žalovaný odkazuje na své hledání na internetu, aniž by toto bylo zachyceno ve správním spise. Podobně žalovaný používá příklad aplikační praxe z rozhodnutí ÚOHS, ale žádným způsobem dotčené rozhodnutí nekonkretizuje.
14. Při výměře odvodu žalovaný nezohlednil společenskou škodlivost jednání žalobkyně. Dovolávala se analogie s trestním právem: pokud trestní zákoník v případě silnějších a závažnějších porušení chráněných zájmů vyjádřených v konkrétních skutkových podstatách trestných činů připouští na základě materiálního korektivu nestíhat ty bagatelní či málo společensky škodlivé, tím spíše by měla být tato zásada aplikována v oblasti správního trestání. Žalovaný nesprávně vyhodnotil rozhodná kritéria pro stanovení výše sankce, v důsledku čehož je tato stanovena nepřezkoumatelným způsobem a v nepřiměřené výši.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Předně k žalobnímu návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení poukázal na ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s., dle něhož může soud rozhodnutí správního zrušit a současně vyslovit, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Soudní řád správního soudu neumožňuje zastavit řízení. Žalovaný pak v návazném obnoveném odvolacím řízení postupuje podle § 116 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „d. ř.“).
16. Žalovaný rekapituloval skutkové okolnosti projednávané věci.
17. Žalovaný poukázal na obecnost textu žaloby; žalobní námitky jsou pak opakováním odvolací argumentace. Žalovaný se tedy s touto argumentací vypořádal již v napadeném rozhodnutí i ve zprávě o daňové kontrole. Na zde vyjádřené závěry odkázal a na těchto důvodech setrval.
18. Za nové lze označit námitky týkající se správního trestání, oprávněnosti správce daně vykládat ZVZ a také námitku nepřezkoumatelnosti.
19. Žalovaný předně odmítl přesvědčení žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a platebních výměrů. Argumentace žalobkyně zde směřuje spíše k dalšímu důvodu nezákonnosti. Žalovaný dostal požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu. Zabýval se meritem, tj. otázkou, zda žalobce prokázal, že naplnil požadavky zákona tím, že rozdělil věcně, místně, funkčně související zakázku do dvou, dostatečnou pozornost věnoval i vznesené námitce žalobce stran proporcionality uloženého odvodu za porušení rozpočtové kázně, jakož i dalším odvolacím námitkám. Napadené rozhodnutí je řádné a srozumitelně odůvodněno. I vzhledem k tomu, že žalobce napadá konkrétní závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, je zřejmé, že toto nepřezkoumatelností netrpí. Námitka je tak nedůvodná.
20. Přesvědčení žalobkyně, že žalovaný měl zohlednit také prvky správního trestání, jako je společenská škodlivost, je mylné. Ačkoli se na základě vyvíjející se judikatury v řízení o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně zohledňují v rámci principu proporcionality i okolnosti svědčící ve prospěch či neprospěch daňového subjektu, odvod za porušení rozpočtové kázně je daň, nikoli správní sankce. Stejně tak řízení o stanovení (vyměření) odvodu za porušení rozpočtové kázně není správním řízením o správním deliktu, ale daňovým řízením. Porušení rozpočtové kázně není správním deliktem. Právě v tomto aspektu je zřejmý rozdíl mezi správním deliktem a odvodem za porušení rozpočtové kázně. Zatímco např. ÚOHS tíží důkazní břemeno při prokazování spáchání správního deliktu, za který stanoví pokutu na základě svého správního uvážení, i s ohledem na subjektivní stránku (zavinění), orgány finanční správy postupují při ukládání odvodu za porušení rozpočtové kázně podle daňového řádu a zákona o rozpočtových pravidlech a uloží ho ve výši, jakou stanovil poskytovatel, s korekcí dle zásady proporcionality. Ve vztahu k odvodu nelze ani aplikovat moderační právo soudu podle § 78 s. ř. s. V případě odvodu za porušení rozpočtové kázně se jedná o vrácení prostředků, které žalobce obdržel z cizích zdrojů, nikoli o vlastní prostředky vytvořené vlastní činností, jak je tomu u sankce za správní delikt (pokuty).
21. Stran přiměřenosti stanoveného odvodu žalovaný, vzhledem ke stručnosti takto žalobcem vznesené námitky, odkázal na body 45 až 55 napadeného rozhodnutí, kde tuto odvolací námitku vypořádal. Po posouzení všech okolností ve prospěch i neprospěch žalobce (body 49 až 52 napadeného rozhodnutí) byl odvod stanoven ve výši 35 % z částky dotace použité na financování předmětné veřejné zakázky (viz bod 53 napadeného rozhodnutí). Výši

stanoveného odvodu, resp. způsob aplikace zásady proporcionality je dle žalovaného nutno považovat za dostačující.

22. K žalobnímu tvrzení, že předmětné zakázky tvoří jeden funkční celek, jelikož mohou být poptány samostatně a jejich činnost může být samostatně realizována, se žalovaný vyjádřil v bodech 32 až 44 napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že není pochyb o místní a časové souvislosti obou veřejných zakázek, kdy obě výzvy k podání nabídky byly zadány v rámci krátkého časového období (veřejná zakázka č. 1 dne 24.06.2015 a veřejná zakázka č. 2 dne 15.07.2015), s obdobným termínem pro podání nabídky (u veřejné zakázky č. 1 do 13.07.2015 a veřejné zakázky č. 2 do 31.07.2015) a s obdobným datem uzavření kupní smlouvy (u veřejné zakázky č. 1 i veřejné zakázky č. 2 došlo k podpisu v srpnu 2015). Místní souvislost je pak dána plněním obou zakázek (v sídle žalobkyně), popřípadě rovněž tím, že předmětná technika měla v obou případech sloužit pro manipulaci s BRO v regionu žalobkyně.
23. Věcnou souvislost pak žalovaný v bodu 35 napadeného rozhodnutí vyhodnotil také jako splněnou, neboť se v obou případech jednalo o motorové vozidlo, které má sloužit jako technické vybavení žalobce a cílem je umožnit a zajistit sběr BRO jeho přepravu, třídění a následné využití. U obou převažují shodné znaky. Na to nemá vliv ani fakt, že žalobce oslovil u obou zakázek jiný okruh potenciálních uchazečů. Žalobce měl využít možnosti dané ustanovením § 98 ZVZ, dle kterého je možné vést zakázky odděleně, avšak z hlediska hodnoty se bere jako celek.
24. Dle žalovaného byla v předmětné věci splněna i funkční souvislost (bod 36 napadeného rozhodnutí). Funkční souvislost je dovozována zejména s ohledem na účel a jednotný cíl zadávání daných veřejných zakázek, přičemž nemusí jít o totožná plnění či navzájem na sobě podmíněná. Žalobce však tuto souvislost chápe velmi úzce jako komplementaritu obou vozidel, tak ovšem myšlena není. Za určující je třeba brát úmysl žalobce pořídit předmětnou techniku sloužící k vybavení a obsluze žalobce za účelem zajištění sběru a svozu BRO, čímž došlo k naplnění účelu projektu a podporované oblasti OPŽP. Je patrná společná funkce pořizovaných strojů, kdy jejich nákupem byla vyjádřena snaha o zkvalitnění nakládání s BRO v regionu žalobkyně, který na této myšlence postavil projektovou dokumentaci.
25. Žalobce má snahu relativizovat své pochybení tvrzením, že pokud by byl pořízen pouze nakladač nebo pouze kontejner, nebyl by zmařen účel projektu, neboť žalobce disponuje i jinými stroji stejného určení. Z uvedeného vyjádření žalobce však vyplývá, že vůbec nereflexuje, že mu byly poskytnuty prostředky z veřejných zdrojů na konkrétní účel a projekt spočívající v pořízení nových strojů. Účelem dotace bylo pořízení technického vybavení pro zavedení systému separace bioodpadu a předmětem projektu pak dle žádosti o poskytnutí dotace, v souladu s kterou dle podmínek dotace měla být akce realizována, byl nákup kontejnerového nákladního automobilu ke svozu bioodpadů, nakladače a 4 ks velkoobjemových kontejnerů o celkovém objemu 48 m³. Je třeba konstatovat, že žalobce naplnil účel dotace, dodržel stanovený rozpočet a časový harmonogram. Tyto skutečnosti byly promítnuty do výše stanoveného odvodu jako okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. To však nic nemění na tom, že žalobkyně porušila při zadávání veřejných zakázek zákon o veřejných zakázkách a porušila rozpočtovou kázeň.
26. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně porušila zákon o veřejných zakázkách, konkrétně § 13 odst. 3 ZVZ, a to tím, že u veřejné zakázky č. 1 snížila předpokládanou hodnotu pod

zákonem vymezený limit. Předpokládaná celková hodnota sporné veřejné zakázky měla činit celkem 4 844 000 Kč, z toho důvodu bylo naplněno kritérium povinnosti zadat ji v podlimitním režimu ve smyslu § 12 odst. 2 ZVZ. Žalobkyně však rozdělila předmět veřejné zakázky tak, že snížila předpokládanou hodnotu u zakázky č. 1 pod zákonný limit, čímž porušila zákaz nezákonného rozdělení dle § 13 odst. 3 ZVZ. Tímto postupem došlo také k porušení podmínky vyplývající z Rozhodnutí a ze Smlouvy a Směrnice MŽP (viz bod 38 a 39 napadeného rozhodnutí). Pokud by žalobce pouze rozdělil podlimitní veřejnou zakázku dle § 98 ZVZ, byl by takový postup přípustný a nejednalo by se o porušení rozpočtové kázně dle poskytovatelem nastavených podmínek.

27. K námitce, že správce daně není oprávněn k výkladu ZVZ, odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že posoudit, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, je v kompetenci finančních orgánů, které jsou oprávněny zkoumat, zda došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách. Tuto pravomoc je nezbytné oddělit od pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který je oprávněn trestat přestupky na úseku veřejných zakázek. Správce daně, resp. žalovaný skutečně je oprávněn posuzovat, zda došlo k porušení ZVZ.
28. K námitce porušení principu legitimního očekávání se žalovaný vyjádřil v bodech 56 až 61 napadeného rozhodnutí. Odkázal na judikaturu NSS a uvedl, že poskytnutí prostředků či splnění podmínek pro udělení dotace nelze považovat za konkrétní ujištění ze strany příslušného orgánu, na jehož základě by mohlo u žalobce vzniknout legitimní očekávání. Zásady legitimního očekávání se také nemůže dovolávat příjemce peněžních prostředků, který se dopustil zjevného porušení právní úpravy.
29. Žalobce se dle žalovaného mylí, pokud se domnívá, že mu vznikl nárok na poskytnutí dotace. Žalovaný s odkazem na judikaturu NSS zdůraznil, že charakteristickým rysem každé dotace je její povinná účelovost, která musí být dodržena i při jejím čerpání. Na dotaci není právní nárok (§ 2 zákona o rozpočtových pravidlech). Za dodržení podmínek dotace pak odpovídá výhradně její příjemce. Pokud jej poskytovatel neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, nijak to neomezuje jeho odpovědnost. Kontrolovat dodržení podmínek dotace a následně konstatovat porušení (či neporušení) rozpočtové kázně jsou oprávněny pouze orgány finanční správy, které dle ustanovení § 10 odst. 1 písm. g) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a dle ustanovení § 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech vykonávají správu odvodů za porušení rozpočtové kázně, a to podle daňového řádu, konkrétně dle ustanovení § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by poskytovatel žalobci poskytl výslovné ujištění o správnosti jeho postupu, což je dle judikatury základním předpokladem pro aktivaci legitimního očekávání, např. že poskytovatel žalobce jakkoli instruoval, aby zakázky rozdělil. Ostatně žalobce nic takového ani netvrdí.
30. Žalovaný setrval na závěru, že odvod uložený za porušení rozpočtové kázně uložil v souladu se zákonem, s Podmínkami i Pokynem č. GFŘ-D-38, resp. Pokynem č. GFŘ D-53. Žalobkyně se dopustila porušení rozpočtové kázně.

IV. Jednání

31. Krajský soud věc projednal dne 23. 5. 2024.

32. Žalobkyně prostřednictvím pověřené pracovnice setrvala na stanovisku, že z její strany nebyla porušena rozpočtová kázeň, a že nedošlo k neoprávněnému rozdělení předmětu zakázky ve smyslu zákona o veřejných zakázkách. Zopakovala tvrzení, že obě zakázky na nakladač a na nákladní automobil tvoří dva samostatné funkční celky, které jsou schopny samostatně naplnit účel a cíl projektu. Předmětné zakázky se soutěžily už v roce 2015. Žalobce dle tehdy výkladové i aplikační praxi rozdělil předměty i s ohledem na různý okruh potenciální dodavatelů na dvě samostatné zakázky. Nakladač i nákladní automobil jsou dva naprosto odlišné stroje a na trhu nynějším i dřívějším neexistovali žádní dodavatelé, kteří by byli schopni plnit obě zakázky současně. Dotace byla zaměřena primárně na dodávku kontejnerů včetně nákladního automobilu, nakladač byl v rámci projektu pouze doplňkovým strojem, projekt mohl být úspěšně realizován i za předpokladu dodání pouze nákladního automobilu včetně kontejneru. Žalobkyně tvrdila, že disponuje znaleckým posudkem, týkajícím se obdobného projektu, z jehož závěrů vyplývá věcná a funkční nesouvislost plnění; žalobkyně byla případně ochotna na vlastní náklady nechat vyhotovit znalecký posudek vztahující se k projednávané věci. Žalobkyně tvrdila, že před 8 lety bylo běžnou praxí, že se tyto konkrétní dva stroje soutěžily samostatně.
33. Žalovaný prostřednictvím pověřené pracovnice odkázal na zprávu o daňové kontrole, na odůvodnění napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že žalobkyně měla možnost postupovat podle § 98 zákona o veřejných zakázkách a nemusela zakázku rozdělovat a vystavovat se důsledkům. Ze spisového materiálu nevyplývá nic, co by mohlo založit legitimní očekávání žalobkyně stran správnosti jejího postupu. Žalovaný se domnívá, že místní, časová, funkční i věcná souvislost obou plnění byla dána, proto měla být zakázka realizována v jednom celku.
34. Krajský soud nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení důkazu znaleckým posudkem, který by se měl vyjádřit k funkční souvislosti obou plnění. Takový důkaz považoval za nadbytečný.
35. Žalobkyně předložila k důkazu seznam dodavatelů, kteří v roce 2015 působili na trhu, s odkazem na jejich webové stránky. Žalobkyně sdělila, že průzkum trhu prováděla již v roce 2015, tento průzkum ovšem není nijak písemně zachycen, nebyla to povinnost žalobkyně. Předkládaný přehled byl vytvořen v den jednání soudu a pouze pro účely tohoto jednání. S ohledem na skutečnost, že předkládaný přehled byl vytvořen dodatečně, krajský soud z něho žádná zjištění relevantní pro projednávanou věc neučinil.
36. Další dokazování nebylo prováděno. Závěrem strany setrvaly na svých dříve vznesených návrzích.

V.

Posouzení věci krajským soudem

37. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
38. Napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud v rámci soudního přezkumu posuzoval jako jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 - 62).

39. Žaloba není důvodná.

40. Ze spisového materiálu krajský soud konstatuje:

- žalobkyni byly Ministerstvem životního prostředí (dále také „MŽP“ nebo „poskytovatel“) na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20. 10. 2015, jehož nedílnou součástí jsou podmínky poskytnutí dotace, technická a finanční příloha a stanovení finančních oprav, které se použijí pro výdaje financované z Operačního programu životní prostředí v případě porušení zákonných ustanovení a závažných požadavků poskytovatele dotace při zadávání veřejných zakázek, a dále Státním fondem životního prostředí (dále jen „SFŽP“) na základě smlouvy o poskytnutí podpory ze dne 29. 10. 2015 poskytnuty peněžní prostředky v rámci Operačního programu Životní prostředí na realizaci projektu s názvem „STAVOKA KOSICE – Nakládání s BRO“ (dále také „projekt“),
- celková částka dotace dle Rozhodnutí byla stanovena ve výši 88,05 % celkových způsobilých výdajů projektu. Celkový souhrn finančních zdrojů byl žalobci vyplacen *ex post* ve výši 3 665 718,55 Kč (z Fondu soudržnosti EU) a ve výši 131 655,43 Kč (prostředky SFŽP),
- účelem dotace bylo pořízení technického vybavení pro zavedení systému separace BRO. Předmětem projektu pak byl nákup kontejnerového nákladního automobilu ke svozu bioodpadů, nakladače a 4 ks velkoobjemových kontejnerů o celkovém objemu 48 m³. Přílohou žádosti o poskytnutí podpory byla mj. projektová dokumentace, ve které je uvedeno, že uvedená technika bude sloužit k oddělenému sběru a shromažďování BRO u původců, k dopravě BRO od původců na kompostárnu, kde bude odpad materiálově využit, a k manipulaci s BRO,
- dále byl žalobce jakožto příjemce dotace povinen dodržovat pravidla pro zadávání zakázek stanovené v čl. 7 Směrnice MŽP 6/2014 ze dne 27. 5. 2014 č. j. 2054/M/1434836/ENV/14,
- veřejná zakázka č. 1 (kolový nakladač): dne 24. 6. 2015 žalobce jakožto dotovaný zadavatel ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona ZVZ vyzval písemně tři potenciální uchazeče k podání nabídky stran veřejné zakázky, jejímž předmětem byla dodávka kolového nakladače, který bude sloužit k nakládání a přemísťování bioodpadu. Veřejná zakázka byla zadána jako zakázka malého rozsahu (dodávka s předpokládanou hodnotou do 2 000 000 Kč bez DPH) s předpokládanou hodnotou 1 400 000 Kč bez DPH. Ve stanovené lhůtě byly podány nabídky od všech oslovených uchazečů, přičemž vítězným uchazečem se stala společnost AUSTRO Baumaschinen, s.r.o., se kterou byla dne 27. 8. 2015 uzavřena kupní smlouva. Cena vítězné nabídky činila celkem 1 499 000 Kč bez DPH, přičemž způsobilé výdaje z této zakázky uplatněné v žádosti o platbu činily 1 400 000 Kč,
- veřejná zakázka č. 2 (kontejnerové nákladní auto vč. příslušenství): dne 15. 7. 2015 žalobce jakožto dotovaný zadavatel ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách vyzval písemně pět potencialních uchazečů k podání nabídky stran veřejné zakázky, jejímž předmětem byla dodávka dopravní a manipulační techniky k nakládání s odpady, a to kontejnerového nákladního automobilu ke svozu bioodpadů a 4 ks velkoobjemových kontejnerů (z toho 2 ks o objemu min. 9 m³, 1 ks o objemu min. 12 m³ a 1 ks o objemu

min. 18 m³). Téhož dne byla výzva k podání nabídky spolu se zadávací dokumentací a dalšími přílohami zveřejněna na profilu zadavatele pod systémovým číslem P15V00000001. Veřejná zakázka byla zadána jako zakázka ve zjednodušeném podlimitním řízení ve smyslu § 38 zákona o veřejných zakázkách (dodávka s předpokládanou hodnotou nad 2 000 000 Kč bez DPH) s předpokládanou hodnotou 2 844 000 Kč bez DPH. Ve stanovené lhůtě byly zadavateli doručeny celkem 2 nabídky, přičemž vítězným uchazečem se stala společnost STRATOS AUTO, spol. s r.o., se kterou byla dne 31. 8. 2015 uzavřena kupní smlouva. Cena vítězné nabídky činila celkem 3 110 000 Kč bez DPH, přičemž způsobilé výdaje z této zakázky uplatněné v žádosti o platbu činily 2 912 746 Kč. V den uzavření smlouvy byla tato společně s písemnou zprávou uveřejněna na profilu zadavatele. Dne 01.09.2015 byla zakázka uveřejněna ve Věstníku veřejných zakázek,

- dne 1. 3. 2022 zahájil správce daně na základě vlastní vyhledávací činnosti u žalobce daňovou kontrolu, a to doručením oznámení o zahájení daňové kontroly. Kontrola byla provedena v rozsahu všech povinností a podmínek shora uvedené dotace. Kontrola byla rovněž provedena v rozsahu poskytnuté dotace MŽP na základě rozhodnutí č. 115D314020362 ze dne 23. 10. 2018 ve věci projektu reg. č. CZ.05.3.29/0.0/0.0/16_041/0003770 s názvem „Stavoka Kosice, a.s. – Recyklace odpadů“. V rozsahu této části kontroly nebylo shledáno žádné pochybení daňového subjektu, a tedy nebyla předmětem odvolacího řízení,
- na základě výsledku kontrolního zjištění v rámci provedené daňové kontroly dospěl správce daně ve vztahu k řešenému projektu k závěru, že žalobce nepostupoval v souladu s ust. § 13 odst. 3 a 8 zákona o veřejných zakázkách, když neoprávněně rozdělil předmět veřejné zakázky, který vykazoval prvky časové, místní, věcné a funkční souvislosti, na jednotlivá dílčí výběrová řízení, konkrétně veřejnou zakázku na kolový nakládač a veřejnou zakázku na kontejnerové nákladní auto vč. příslušenství, přičemž v důsledku této skutečnosti došlo stran veřejné zakázky na kolový nakládač ke snížení předpokládané hodnoty pod zákonné limity a zadání zakázek v nesprávném režimu (ve smyslu ust. § 12 ZVZ). Tím žalobkyně porušila povinnosti stanovené právními předpisy, rozhodnutími, podmínkami dotace a smlouvou. V důsledku toho porušila ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ke dni přijetí dotace, tj. ke dni 20. 11. 2015, k porušení rozpočtové kázně,
- správce daně stanovil odvod ve výši 35 % z částky dotace použité na financování veřejné zakázky na kolový nakládač, která činila 1 232 700 Kč (88,05 % z 1 400 000 Kč), tedy v částce 431 445 Kč (35 % z 1 232 700 Kč),
- žalobkyně byla seznámena s výsledkem kontrolního zjištění písemností ze dne 3. 1. 2023, současně jí bylo doručeno rozhodnutí správce daně ze dne 3. 1. 2023, ve kterém stanovil žalobci lhůtu pro vyjádření se k výsledku kontrolního zjištění. Žalobkyně se ve stanovené lhůtě vyjádřila podáním ze dne 24. 1. 2023. Na základě Vyjádření nedošlo ke změně výsledku kontrolního zjištění,
- daňová kontrola byla ukončena dne 22. 2. 2023 doručením oznámení o ukončení daňové kontroly ze dne 21. 2. 2023. Žalobkyně touto formou zároveň obdržela zprávu o daňové kontrole ze dne 21. 2. 2023,

- z důvodu zjištění porušení rozpočtové kázně vydal správce daně platební výměry, proti kterým žalobkyně podala odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Žalovaný zjistil, že správce daně nesprávně interpretoval důvody, pro které stanovil výši odvodu. Toto pochybení nemělo v konečném důsledku vliv na výši vyměřeného odvodu (a tedy ani na výrok napadeného rozhodnutí).
41. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí; žalobkyně namítala, že platební výměry a napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Tvrdila, že žalovaný se nevypořádal s argumentací žalobce a odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s výrokem. Nepřezkoumatelně a nepřiměřeně měla být stanovena samotná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně.
42. Platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, nelze vůbec věcně posuzovat jeho zákonnost a správnost. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud bez jednání zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Rozhodnutí je srozumitelné, pokud je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má být nepřezkoumatelnost vykládána ve svém skutečném smyslu a zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
43. Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Porušení rozpočtové kázně spočívalo v projednávaném případě v rozdělení předmětu veřejné zakázky. Žalovaný se podrobně zabýval posouzením otázky, zda spolu předměty jednotlivých veřejných zakázek souvisejí v takové míře, že žalobkyně byla povinna k nim přistupovat jako k jednomu zadávacímu řízení, nebo zda byla oprávněna tyto rozdělit na dvě samostatné zakázky. Žalovaný nejprve rekapituloval judikaturu správních soudů, týkající se hledisek pro zhodnocení vzájemné souvislosti více veřejných zakázek (bod 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tyto závěry následně aplikoval na posuzovaný případ a zabýval se jednotlivě místní, časovou, věcnou a funkční souvislostí (body 34 až 37 odůvodnění). Následně ozřejmil, z jakých důvodů učinil závěr o porušení zákona žalobkyní, přičemž reagoval i na argumentaci žalobkyně (body 38 až 44 odůvodnění). Výši uloženého odvodu, včetně mechanismu jejího určení a otázky proporcionality se žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž podrobně zabýval (body 45 až 55 odůvodnění). Dospěl k závěru, že správce daně nedostatečně vypořádal správní úvahu stran stanovení konkrétní výše odvodu; tuto úvahu proto korigoval a doplnil vlastními závěry. Takový postup pro účely soudního přezkumu lze považovat za dostačující, neboť – jak již bylo naznačeno shora – pro účely soudního přezkumu se napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové považují za jeden celek a takto je soud přezkoumává. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval určením právního rámce – rozpětí, v němž má být za dané pochybení odvod uložen, následně se podrobně a v návaznosti na předchozí úvahy správce daně zabýval závažností pochybení žalobkyně, vzal v úvahu okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Důvody rozhodnutí žalovaného tak lze plně přezkoumat. Nesouhlasila-li žalobkyně se způsobem, jakým žalovaný rozhodné otázky hodnotil, nelze to zaměňovat s nepřezkoumatelností

napadeného rozhodnutí. Ostatně i fakt, že žalobkyně se závěry správních orgánů věcně polemizuje, nesvědčí o tom, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, tj. že by nebylo lze seznat, z jakých důvodů dospěl žalovaný k výrokovému závěru. Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

44. K námitkám žalobkyně, směřujícím k věcnému posouzení, krajský soud připomíná, že smyslem soudního přezkumu není znovu a podrobně opakovat argumentaci vyjádřenou již v předchozích fázích řízení, případně hledat pro tutéž argumentaci nové formy, proto lze v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat; tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (šrov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12).
45. Stěžejní spornou otázkou v projednávané věci bylo, zda rozdělení předmětu zakázky, k němuž žalobkyně přistoupila, bylo v dané věci oprávněné a v souladu s § 13 odst. 3 a 8 ZVZ, nebo ne. Podstatnou okolností je, že v důsledku rozdělení zakázky došlo u veřejné zakázky na dodávku kolového nakladače ke snížení její předpokládané hodnoty pod finanční limit stanovený v § 12 ZVZ, v důsledku čehož zakázku na dodávku kolového nakladače zadala žalobkyně v mírnějším režimu jako zakázku malého rozsahu mimo režim ZVZ. K posouzení otázky oprávněnosti rozdělení předmětu zakázky bylo třeba posoudit, zda předměty zakázek tvoří samostatné funkční celky, a právě tato otázka byla mezi stranami sporná. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu byla základním kritériem posouzení, zda jde o jeden nebo více samostatných předmětů zakázky, a dále posouzení jejich vzájemné souvislosti místní, časové, věcné, funkční a technologické.
46. Co se týče souvislosti místní a časové, tou se zabýval žalovaný v bodu 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí; žalobkyně tyto závěry nezpochybňovala.
47. Žalobkyně však již nesouhlasila se závěrem o věcné souvislosti předmětů plnění. Věcnou souvislostí se žalovaný zabýval v bodu 35 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Krajský soud se zde uvedenými závěry souhlasí; jak nakladač, tak kontejnerový nákladní automobil jsou motorovými vozidly, která slouží jako technické vybavení žalobkyně a jejichž cílem je umožnit a zajistit sběr biologicky rozložitelného odpadu, jeho přepravu, třídění a následné využití. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně jako zadavatel oslovila pro každou zakázku odlišný okruh dodavatelů.
48. Žalobkyně dále zpochybnila závěr žalovaného, že by obě dotyčné zakázky bylo nutné považovat za jediný funkční celek. Tvrdila, že obě pořízená zařízení – nakladač a kontejnerový nákladní automobil vč. kontejnerů – mohou být poptána samostatně a jejich činnosti mohou být realizovány i samostatně. Pořízení jen jednoho ze strojů by nezmařilo účel projektu. Žalovaný správně poukázal na to, že funkční hledisko u předmětných veřejných zakázek je nutno spatřovat v úmyslu žalobkyně pořídit předmětnou techniku sloužící k zajištění sběru a svozu biologicky rozložitelného odpadu; z toho je patrná společná funkce obou pořizovaných strojů. Argumentace žalobkyně tím, že obě pořizovaná zařízení by mohla fungovat jedno bez druhého a že v případě, že by jedno nebo druhé zařízení pořízeno nebylo, jeho funkci by zastalo jiné zařízení stejného druhu, kterým již žalobkyně disponovala, vyvolává otázku, proč vůbec jedno nebo druhé bylo do

projektu zahrnováno a zda bylo pořízení obou zařízení současně nezbytné k naplnění účelu projektu a cílů podporované oblasti Operačního programu Životní prostředí.

49. Tvrzení žalobkyně, že se jedná o plnění s odlišným relevantním trhem, kdy motorová vozidla jsou různá a mají i různé dodavatele a lze je poptávat na různých relevantních trzích, zůstalo neprokázáno. Žalobkyní u jednání předložený důkaz v tomto směru neobstojí, žalobkyně jej vytvořila účelově po výzvě soudu, zda může prokázat, že v době zadávání veřejných zakázek z jí prováděného průzkumu trhu vyplynulo, že neexistuje dodavatel, který by byl schopen dodat obě plnění. V době soudního řízení předkládané odkazy na webové stránky vybraných dodavatelů nesvědčí o situaci, jaká zde byla v roce 2015, kdy byly zakázky zadávány, ani o situaci, jaká zde byla v době rozhodování správních orgánů, což je okamžik, k němuž je přezkum soudu fixován v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
50. Krajský soud v tomto směru nepovažoval za důvodné provést navrhovaný důkaz znaleckým posudkem. Podle názoru soudu zde jde o právní posouzení věci, nikoli o otázky skutkové, k níž by bylo třeba zvláštních odborných znalostí. Jak již bylo řečeno, věcná a funkční souvislost obou plnění je dána zejména samotnou koncepcí projektu „STAVOKA KOSICE – Nakládání s BRO“ a tím, jaký účel měla jednotlivá plnění v rámci tohoto projektu, a nikoli technickou podstatou strojů coby předmětů zakázek.
51. Podle § 12 odst. 2 ZVZ platilo:
- (1) Nadlimitní veřejnou zakázkou se rozumí veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota podle § 13 bez daně z přidané hodnoty dosáhne nejméně finančního limitu stanoveného prováděcím právním předpisem pro jednotlivé kategorie zadavatelů, oblasti a druhy veřejných zakázek, případně kategorie dodávek nebo služeb. Tento prováděcí právní předpis stanoví rovněž seznam zboží pořizovaného Českou republikou – Ministerstvem obrany, pro které platí zvláštní finanční limit, a výši tohoto limitu.*
- (2) Podlimitní veřejnou zakázkou se rozumí veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota činí v případě veřejné zakázky na dodávky nebo veřejné zakázky na služby nejméně 2 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty nebo v případě veřejné zakázky na stavební práce nejméně 6 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty a nedosáhne finančního limitu podle odstavce 1.*
- (3) Veřejnou zakázkou malého rozsahu se rozumí veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota nedosáhne v případě veřejné zakázky na dodávky nebo veřejné zakázky na služby 2 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty nebo v případě veřejné zakázky na stavební práce 6 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty.*
52. Podle § 13 odst. 3 ZVZ platilo, že zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v tomto zákoně.
53. Podle § 13 odst. 8 ZVZ platilo, že při stanovení předpokládané hodnoty je zadavatel povinen sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období. To neplatí pro dodávky nebo služby, jejichž jednotková cena je v průběhu účetního období proměnlivá a zadavatel tyto dodávky nebo služby pořizuje opakovaně podle svých aktuálních potřeb; zadavatel je však povinen vždy dodržet zásady podle § 6 odst. 1.
54. Při zadávání zakázky na dodávku kolového nakladače tedy došlo ke snížení předpokládané hodnoty předmětné veřejné zakázky pod finanční limit stanovený v § 12 odst. 2 ZVZ v rozporu se ZVZ.

55. Podle § 44 odst. 1 písm. j) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) platí, že *porušením rozpočtové kázně je porušení povinnosti stanovené právním předpisem, rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, které přímo souvisí s účelem, na který byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta a ke kterému došlo před přijetím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv a které trvá v okamžiku přijetí prostředků na účet příjemce; prvním dnem porušení rozpočtové kázně je den jejich přijetí příjemcem; penále za porušení rozpočtové kázně se počítá ode dne následujícího po dni, do kterého měl příjemce na základě platebního výměru odvod uhradit.*

56. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně rozpočtovou kázeň porušila.

57. Kromě toho je důvodný poukaz žalované na to, že žalobkyně měla a mohla – chtěla-li popřít – jednotlivá plnění u různých dodavatelů – využít institut rozdělení veřejné zakázky na části podle § 98 ZVZ, podle něhož platilo:

Zadávaní částí veřejných zakázek

(1) *Zadavatel může rozdělit veřejnou zakázku na části, připouští-li to povaha předmětu veřejné zakázky.*

(2) *V případě rozdělení veřejné zakázky na části uvede zadavatel tuto skutečnost v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení a vymezí předmět jednotlivých částí veřejné zakázky a další požadavky související s rozdělením veřejné zakázky na části.*

(3) *Pokud zadavatel rozdělí veřejnou zakázku na části, uvede v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zda je dodavatel oprávněn podat nabídku na všechny či některé části veřejné zakázky nebo jen na jednu část veřejné zakázky.*

(4) *Je-li veřejná zakázka rozdělena na části, vztahují se ustanovení tohoto zákona týkající se postupů zadavatele v zadávacím řízení či práv a povinností dodavatele na každou jednotlivou část, nevyplyvá-li z tohoto zákona jinak. Ustanovení § 13 odst. 4 tím není dotčeno.*

(5) *Vyplývá-li z povahy plnění, že je možné předmět nadlimitní veřejné zakázky na dodávky, služby či stavební práce rozdělit na jednotlivé části, je zadavatel oprávněn zadat tyto části dodávek, služeb či stavebních prací postupem stanoveným pro podlimitní veřejné zakázky za předpokladu, že předpokládaná hodnota příslušné části v případě dodávek a služeb je nižší než částka odpovídající 80 000 EUR a v případě stavebních prací nižší než částka odpovídající 1 000 000 EUR, a dále za předpokladu, že celková předpokládaná hodnota všech takto zadávaných částí nepřesáhne 20 % předpokládané hodnoty předmětu celé veřejné zakázky. Ustanovení § 19 odst. 1 tím není dotčeno.*

58. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku porušení zásady legitimního očekávání. Žalobkyně poukazovala na to, že byla kontrolována poskytovatelem dotace a ten shledal její postup zákonným. Tato okolnost však nebyla s to legitimní očekávání žalobkyně založit. Krajský soud zde – ve shodě s žalovaným – odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2021, č. j. 2 Afs 222/2019-46, z jehož závěrů vyplývá, že za dodržení podmínek dotace odpovídá výhradně její příjemce. Pokud jej poskytovatel neupozornil na nesrovnalosti při provádění projektu, nijak to neomezuje jeho odpovědnost. Poskytovatel dotace navíc není orgánem příslušným k určení, že došlo k porušení rozpočtové kázně – k tomu jsou oprávněny pouze orgány finanční správy. Odkázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs

334/2016, podle jehož závěrů je to správce daně, kdo určuje, zda došlo či nedošlo k porušení rozpočtové kázně v souladu s poskytovatelem stanovenými podmínkami. Nutno konstatovat, že žalobkyni nebyla poskytnuta ani žádná konkrétní ujistění ze strany příslušných orgánů, jsoucí v souladu s použitelnými právními předpisy (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 25. 3. 2010, ve věci C-414/08, *EK proti Sviluppo Italia Basilicata*).

59. Nelze přisvědčit ani námitkám žalobkyně směřujícím do stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Jak již bylo řečeno, žalovaný se velmi podrobně a pečlivě zabýval výší odvodu za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný významným způsobem korigoval předchozí úvahy správce daně, přičemž ale současně nedospěl k závěru, že by odvod měl být uložen v jiné výši, než jak jej uložil správce daně. Tento závěr přesvědčivým způsobem odůvodnil. V bodu 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, jakým způsobem určil rozpětí výše odvodu, v jehož hranicích se pohyboval (25 – 100 %). Podrobně vysvětlil, jakou míru závažnosti pochybení žalobkyně přisoudil a v čem tuto závažnost spatřuje: správné určení předpokládané hodnoty veřejné zakázky předurčuje režim veřejné zakázky, přičemž zadání zakázky ve správném režimu přispívá k výběru nejvýhodnější nabídky. Rozdělení předmětu veřejné zakázky v projednávané věci vedlo k tomu, že jedna z veřejných zakázek byla nesprávně zadána jako zakázka malého rozsahu, což mohlo mít potenciální vliv na její výsledek. Žalovaný tak dospěl k závěru, že se nejedná o nejzávažnější porušení, jemuž by případně odpovídala výše odvodu v nejvyšších možných sazbách (55 – 100 %). Jedná se o středně závažné pochybení, za něž je namístě uložit odvod v rozpětí 30 – 50 %. Žalovaný dále přihlédl k tomu a zdůraznil, že žalobkyně jako příjemce dotace naplnila její účel a projekt úspěšně realizovala, a že tak učinila podle stanoveného rozpočtu a v termínech dle harmonogramu. Zůstaly však pochybnosti o tom, zda v důsledku pochybení při zadávacím řízení byly peněžní prostředky vynaloženy zcela efektivně, neboť nelze vyloučit, že kdyby žalobkyně bývala předmět plnění nerozdělila a veřejnou zakázku by zadala v odpovídajícím režimu, zadávacího řízení by se býval mohl zúčastnit i uchazeč, jehož nabídka by případně mohla být výhodnější; to žalovaný naopak hodnotil v neprospěch žalobkyně. Naopak některé skutečnosti, které žalobkyni v neprospěch přičítal správce daně, žalovaný svým rozhodnutím neaproboval. Komplexní úvahou, postupným zpřesňováním relevantního rozpětí sazby odvodu za použití přesvědčivě nastolených kritérií a zhodnocením všech okolností dané věci pak žalovaný dospěl k závěru, že namístě je uložit odvod ve výši 35 %. Takovou výši odvodu je třeba považovat za přiměřenou.

VI.

Závěr a náklady řízení

60. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že žalobní námitky nejsou důvodné. Protože neshledal ani žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
61. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Procesně úspěšné žalované pak náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly; proto krajský soud rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. května 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu